

Giày đỏ

1. Giày đỏ

Cô gái ấy mang đôi giày màu đỏ burgundy, cái đế guốc gỗ lọc cọc trên phố. Mái tóc xoắn bông bênh của cô được tết lệch sang một bên, trên cánh tay là một bó hoa hồng trắng được gói ghém cẩn thận. Cô đi trên lề đường, ánh mắt buồn thả hồn đi đến tận phương nào.

Cô cứ đi, đi mà không hề để ý đến điều gì cả. Đến lúc sang đường...

“Tin tin...”

Tiếng còi xe taxi vang lên khiến Dương An giật mình, chiếc khăn cổ màu trắng theo đó cũng giật mình theo, khẽ khàng tung bay trong làn gió.

“Hey, be carefully!” Một cánh tay kéo cô ngược vào lại trên lề đường. Dương An quay người lại, nhìn anh chàng ngoại quốc với khuôn mặt đầy lo lắng, cô cười xoa rồi lắp bắp đáp: “Thank you.”

“Em không sao chứ?” Chàng ngoại quốc hỏi Dương An bằng tiếng việt, phát âm rất chuẩn, giọng anh hơi trầm nhưng lại ấm áp. Cô ban đầu khá bối rối, mãi lúc sau mới trả lời: “Em không sao. Cảm ơn anh nhé”.

“Không sao là được rồi. Giờ tôi đi nhé. Em nhớ phải cẩn thận hơn khi đi đường đó. Bye.” Nói rồi anh chàng chạy đi. Mùi tinh dầu táo thơm nhẹ phát ra từ chiếc áo sơ mi của anh vẫn còn thoang thoảng trong không gian. Dương An nhìn xuống bó hoa trên tay, bỗng cười buồn.

Bầu trời hôm nay hơi xám, gió lạnh lại về. Dương An ôm chặt bó hoa vào lòng, gấu váy cô khẽ bay bay trong làn gió. Đôi tất trắng dường như là quá mỏng manh để chống lại cái lạnh của mùa đông năm nay. Cô khẽ rùng mình rồi tiếp tục bước đi, con đường thân quen mà mỗi cuối tuần nào, lộ trình của cô cũng là nó.

2. Chuyện cũ

Bước đến ngôi mộ màu trắng nằm trên phần đất cao nhất, khẽ đặt bó hoa

hồng trắng xuống, Dương An xoa xoa tay rồi ngồi dựa vào ngai mộ. Như một thói quen, khoé mắt cô trở nên cay cay, vài giây sau thì nó bắt đầu ươn ướt. Rồi sau đó, mọi chuyện sau đó lại được lặp lại y như những ngày cuối tuần trước.

Một lúc sau, khi làn gió khô hanh hao đã hong khô khoé mắt của Dương An, cô mới bắt đầu ngâm nga giai điệu một bài hát:

“I have died everyday waiting for youDarling, don’t be afraidI have loved you for aThousand yearsI’ll love you for aThousand more”

“Minh, lúc này em gặp một chàng trai nước ngoài, nhìn rất đẹp trai. Hi hi, em khen người khác đẹp trai trước mặt anh như thế, anh có buồn không?”

“Minh, anh đi lâu quá rồi. Hơn một năm rồi đấy, anh có biết không?”

“Xa quá đi mất, anh giờ xa em quá, xa đến mức em chẳng thể nhìn thấy anh được nữa.”

“...”

Cô cứ độc thoại như vậy, đến khi hai chân bắt đầu tê dần đi, cô mới đứng dậy. Phúi phúi vạt váy, Dương An nhìn lại ngai mộ một cách đầy lưu luyến và chua xót, cô đưa tay lên tim sau đó rời đi.

3. “Huiam”

“Cho tôi một cốc Latte Macchiato nóng.” Dương An đưa tay vẫy người phục vụ và nói một câu đề nghị quen thuộc. Anh chàng phục vụ cười đáp: “Một Latte Macchiato nóng, ít espresso và nhiều cacao sẽ có ngay cho quý cô.”

Dương An cười đáp lễ, sau đó cô vắt chân chữ ngũ, chống cằm nhìn ra phía dòng người vội vã đang xuôi ngược kia. Khoé môi cô khẽ cong lên, màu son đỏ mận như điểm thêm nét hoàn hảo, mượt mà cho khuôn mặt thanh tú của cô. Vài gợn gió thoảng qua, khiến mái tóc xoăn nâu của Dương An bay bay, cô cười, đặt sợi dây buộc tóc màu đen xuống bàn sau đó lấy trong túi xách ra quyển “Nếu em không phải một giấc mơ” ra đọc.

Đây là một sở thích của cô, nhâm nhi một cốc Latte Macchiato nóng giữa trời lạnh, nhìn người ta đi lại tấp nập và ồn ào trên con phố sau đó đọc sách. Sở thích này là cô cảm thấy bình yên đến lạ. Mọi mệt mỏi và buồn đau dường như sẽ được cô gửi gắm hết vào những người đi đường kia, họ sẽ nhặt lấy nó và mang nó đi xa khỏi cô, đi xa rất xa.

“Latte Macchiato của cô.”

“Cảm ơn anh.”

Người phục vụ đặt một cốc thủy tinh xuống, hai cái bánh ốc quế được đặt xéo một bên mép cốc, nhìn rất ngon miệng. Dương An cười, sau đó áp tay vào thành ly, cảm nhận cái ấm nóng từ chiếc ly tỏa ra. Đột nhiên cô cảm thấy trái tim mình cũng được ấm áp dù chỉ là trong một giây phút nhỏ.

Và tại quán “Huiam” này, cô gặp lại chàng trai ngoại quốc ban sáng. Anh ấy ngồi ở bàn chéo bàn cô một góc 45 độ. Anh đang chăm chú nhìn vào màn hình chiếc macbook, tay gõ lạch cạch lạch cạch, bên cạnh là ly Mojito màu xanh đã uống vơi một nửa. Dương An suy nghĩ một lát, rồi lấy giấy bút ra, viết vào trong đó vài dòng chữ, sau đó gọi tính tiền rồi thu dọn đồ đạc rời đi.

Một lúc sau: “Này Triết, tính tiền cho tôi.” Anh chàng ngoại quốc vẫy tay, chàng phục vụ chạy ra, khuôn mặt hớn hờ: “Có một cô gái đã trả tiền cho

ông. Cô ấy còn nhờ tôi đưa ông mảnh giấy này”.

Edward cầm lấy mảnh giấy từ tay Triết, đọc dòng chữ trên đó, anh nhú mào rồi sau đó cười khì khì. Với tay lấy cái áo vest trên thành ghế mặc vào người, Edward bỏ chiếc macbook vào cặp xách rồi rời đi, mảnh giấy màu kem được anh xếp gọn lại và rồi cho vào túi áo.

4. Chuyển xe bus 02

Dương An đứng chờ ở trạm xe bus. Hai tay cô đùn sâu vào túi chiếc áo da dài. Hơi thở mỏng manh của cô chợt hoá khói khi nó được thoát ra từ đôi môi màu đỏ mận buồn bã kia.

“Huych”

Một gã thanh niên không biết từ đâu đâm sầm vào người cô, khiến cô mất đà té phịch xuống đất. Gã bối rối kéo cô đứng dậy sau đó lí nhí vào từ xin lỗi rồi chạy đi. Dương An lắc đầu, lấy tay phủi phủi người rồi đứng co ro, lại thở hắt ra những làn khói mỏng.

Chiếc xe bus cuối cùng cũng đến, Dương An lên xe. Lục túi xách để lấy ra vài đồng xu lẻ trả tiền vé nhưng tìm mãi mà không thấy ví tiền ở đâu cả. Người tài xế bắt đầu tỏ vẻ khó chịu. Cô thấy ánh mắt mọi người nhìn mình, chợt thở dài, Dương An cúi đầu xin lỗi người tài xế rồi toan bước xuống xe.

“Hey, careless girl.”

Như phản xạ của một người bình thường, Dương An ngược đầu lên nhìn nơi phát ra giọng nói: “Tôi trả cho.”

Edward bước lên, lấy ra vài đồng xu lẻ cho vào cái thùng màu trắng trong suốt ở cạnh người tài xế, cười cười nói. Dương An chưa kịp định hình mọi việc thì đã bị chàng ngoại quốc kéo tay dẫn xuống phía ghế ngồi gần cuối. Người nước ngoài tự nhiên thật!

Sau khi đã yên vị, Edward lên tiếng trước: “Tôi là Edward Parker. Rất vui được biết em”.

“Cảm ơn đã trả tiền vé cho em. Không biết là cái ví nó mất ở đâu rồi.” Dương

An lí nhí đáp.

“Không sao, chỉ vài đồng xu thôi mà. Xem như là tôi trả lễ em việc lúc nãy ở Huiam. Phải rồi, em tên gì?”.

“Em tên Dương An. Vui được biết anh”.

Sau màn chào hỏi, cả hai đều im lặng, đắm chìm trong những suy nghĩ ở thế giới riêng của mình.

Dương An dựa đầu vào thành cửa sổ, hướng mắt ra ngoài. Cô nhìn những hàng cây chậm chậm lướt qua trước mắt cô. Cô nhìn bầu trời, bầu trời u ám thăm thương. Rồi cô lại nhìn những đám mây xám xịt trên kia, nhìn tất cả mọi thứ đang hiện diện trong không gian kia từ một khung cửa sổ nhỏ của xe bus. Bất chợt cô tự hỏi mình, rốt cuộc cô nhìn những thứ này là để làm gì? Nó có thể xoa dịu được tâm trạng của cô sao? Hay đơn giản là do trạng thái của nó phù hợp với tình hình của cô bây giờ nên cô mới thích nhìn? Dương An không biết, nó cũng không biết, và không một ai biết cả...

“Những thứ đó có gì thú vị sao?” Anh chợt lên tiếng.

“Nếu anh thấy nó thú vị, thì nó là thú vị. Còn nếu cảm thấy thật nhàm chán và nhạt toẹt, thì nó sẽ thật sự là như thế.”

Dương An trả lời Edward, không hề xoay đầu lại. Cô biết là bất lịch sự, nhưng không hiểu sao cô lại không muốn rời mắt đi khỏi những thứ ngoài kia, cứ như thể rằng cô sợ chỉ một phút giây lơ đãng để những thứ đó vụt khỏi tầm mắt thì tất cả mọi thứ với cô sẽ hoá tàn tro vậy. Cô thật ngốc, nhưng kệ, chẳng sao, vì điều đó vốn chẳng ảnh hưởng đến ai cả.

“Đôi mắt của An rất sâu, nhìn vào đó, tôi lại thấy mọi thứ trống rỗng đến đáng sợ. Nhưng ẩn trong đó, tôi lại cảm nhận được sự cô đơn, à không, là cô độc của An.” Edward chợt lên tiếng, phá tan không khí yên tĩnh từ nãy đến.

“Đừng nói như kiểu là anh rất hiểu rõ em vậy. Em không có cô đơn hay cô độc gì gì đó. Nhưng trống rỗng thì có thể là... một chút.”

“Xin lỗi vì đã phán xét An theo cách nhìn của tôi. Hy vọng An không khó

chịu, và chúng ta lại có thể tiếp tục làm bạn.”

“Anh yên tâm, em không hề khó chịu đâu. Thực ra... anh nói không sai, chỉ là em sợ phải nghe những điều đó, nên mới nói với anh như vậy.”

“Ồ...”

“Anh Edward, anh nói đúng. Em rất cô độc, là cô độc chứ không phải là cô đơn. Anh biết không, cô đơn là khi ta đang ở một chốn đông người nhưng không có một ai để ý đến mình, hoặc giả mình chỉ là không khí so với họ. Còn cô độc là chỉ có một mình bản thân ta, xung quanh không còn bất kì một ai, không còn bất kì một thứ gì cả. Có muốn hoá thành không khí như cô đơn nhưng cũng không thể nào làm được. Em rất sợ cô độc. Nhưng thật khó chịu khi điều em cảm thấy bây giờ là cô độc chứ không phải là cô đơn. Cô đơn cũng đã rất đáng sợ, nhưng cô độc thì còn đáng sợ hơn gấp vạn lần, nó giống như là đỉnh điểm của sự cô đơn vậy. Và cũng thật buồn cười, khi em lại chính là người đang đứng trên cái “đỉnh điểm” đó.”

Dương An nói ra hết mọi suy nghĩ của mình cho một người mới quen chưa được một ngày nghe trong khi cô cũng không biết tại sao cô lại nói nhiều đến thế. Và cũng không biết từ lúc nào, vài giọt nước đã bắt đầu lăn dài trên làn da trắng muốt của cô, theo hàng mà rỉ vào kẽ miệng cô. Vệt son đỏ bắt đầu phai màu...

Edward im lặng, không biết nói gì. Dương An lại tiếp tục nói: “Anh đã từng mất đi người anh yêu thương vô cùng chưa? Mất theo đúng nghĩa của từ “mất” ấy.”

“Có lẽ là rồi...” Edward chấp hai tay lại vòng qua đầu. Anh thả người vào ghế, đôi mắt cũng bắt đầu hướng ra ngoài cửa sổ giống với Dương An.

“Thật đau, thật buồn và cũng thật buồn cười An nhỉ. Khi mà những người ta yêu thương lại rời xa ta, đi mãi mà không chịu trở lại, quay về. Sự cô độc của An, có thể tôi không thể thấu hiểu và đồng cảm được 100%, nhưng cũng có phần nào đó trong tôi cảm nhận được nó. Nhưng An hãy nghe tôi nói này. Khi người ta yêu một người nào đó, họ sẽ tự huỷ hoại chính bản thân mình rằng sẽ yêu người đó suốt đời. Nếu không may một ngày họ mất đi người đó, mất theo đúng nghĩa mà An nói ấy, thì họ sẽ đau buồn, khóc lóc, mãi thương

nhớ và mong mỏi về hình bóng của người đó mãi mãi. An biết vì sao không?”

“Tại... sao?” Giọng cô run run, từng lời nói của Edward cứ như là đang nói về chính bản thân cô vậy.”

“Ừ, sở dĩ người ta nghĩ như vậy là vì bản thân họ chưa thực sự thức tỉnh được khỏi cơn ác mộng mà không ai khác – chính họ tự tạo ra cho mình. Và họ thực sự nghĩ là ngoài người đó ra, suốt cả cuộc đời còn lại họ sẽ không bao giờ yêu người nào khác nhiều hơn người đó cả.”

“Bộ không phải vậy sao?” Dương An chất vấn.

“Tất nhiên rồi. An đã nghe đến câu chuyện kiếp trước – kiếp sau chưa?”

“Nó như thế nào?”

“Những người mà ta và họ đã ngoái đầu lại nhìn nhau đến năm trăm lần ở kiếp trước, thì mới có cơ may được chạm mặt nhau một lần ở kiếp này đây.”

“...” Cô vẫn im lặng, chăm chú lắng nghe...

“Và những người mà An yêu thương, chắc hẳn con số mà họ ngoái đầu lại nhìn An không phải là năm trăm lần đâu, mà là nhiều hơn, gấp cả ngàn lần đấy An à. Và An nói thử tôi nghe xem, làm sao An biết được rằng người nào là người đã ngoái đầu nhìn An nhiều lần nhất ở kiếp trước?”

“Em không biết...”

“Phải, An không biết. Và không một ai biết điều đó cả. Nhưng An hãy tin tôi, vì An chưa gặp được những người tiếp theo đâu, những người mà cũng đã ngoái đầu lại nhìn An đến cả tỉ tỉ lần ấy, và An có nghĩ là An muốn gặp họ để “đáp trả” lại những cái nhìn đó ở kiếp trước không?”

Dương An không đáp. Edward lại nói tiếp: “Nỗi cô độc mà An tự tạo ra cho bản thân, An có thể tự tay xóa bỏ nó. Và những người đã rời xa An, An cũng có thể dần dần mà tập quên họ. Cả những người ở kiếp trước đã ngoái đầu nhìn An, kiếp này An cũng có thể tìm đến họ để “trả nợ”.”

“Anh nói mọi thứ nghe thật dễ dàng.” Dương An bật cười, ánh mắt cô vẫn còn mông lung lắm.

“Nó không hề dễ dàng An ạ. Mọi thứ đều cần có thời gian mà, phải không?” Edward cười, sau đó nhắm mắt lại, hít lấy một mùi hương gì đó từ mái tóc cô gái đang ngồi cạnh mình.

Chiếc xe bus vẫn cứ đi...

5. Dương An

Phố thật đông, dòng người thật nhộn nhịp, và em thì thật cô đơn.

Ngày đầu tiên.

Từ lúc anh đi, em chỉ biết chui rúc vào chiếc áo manteau dày sù, hoặc là đôi găng tay màu nâu, đôi vớ màu trắng, có khi chen chúc vào dòng người tập nập trên phố kia để mà cảm nhận được chút ấm áp. Trông em có thật đáng thương không hả Minh? Nhiều lúc băng quơ tự hỏi lại bản thân, mùa đông có thực sự lạnh đến mức đó? Hay là do tự bản thân em cảm thấy quá lạnh lẽo? Em không biết, Minh, và không ai biết cả.

Hôm nay, em lại dừng chân bên quán “Huiam”, vẫn gọi một ly Latte Macchiato để uống như lúc trước kia mỗi lần em đi cùng anh. Và Minh à, em muốn kể cho anh nghe về một người con trai. Anh ấy là con lai, tên Edward Parker. Anh đừng ghen Minh nhé, anh mà ghen là em sẽ cười anh đấy!

Edward là một anh chàng rất đẹp trai Minh ạ. Lại còn tâm lí nữa, em và anh ấy quen nhau được hơn hai tuần rồi. Sau lần em cùng anh ấy nói chuyện ở trên chuyến xe bus số 02 ấy, em và Edward dần dần trở nên thân thiết hơn. Edward rất tốt, từ dạo đã bắt đầu quan tâm và chăm sóc cho em. Minh, anh không ngại nếu em nói hết mọi chuyện giữa chúng ta cho Edward nghe chứ? Mà dù đi nữa thì em cũng đã lỡ nói hết cho anh ấy nghe, cho nên dù nếu anh giận em, hay trách mắng em đi nữa, em vẫn sẽ đứng yên chịu trận mà thôi. Hm... em nói tiếp nhé? Hôm qua em bị cảm, nên cả ngày nằm co ro trong chăn, nhìn qua khung cửa sổ, em chẳng hề thấy bất kì một ai đi ngang qua để em có thể gửi gắm những niềm riêng vào cho họ. Anh biết không, em đã cảm thấy thực sự rất khó chịu, và ngay lúc ấy, không hiểu tại sao khuôn mặt của

Edward lại hiện ra trong tiềm thức của em. Minh, em xin lỗi, em thật tệ Minh ạ...

Ngày thứ hai.

Minh, hôm nay Edward đem đến cho em một ly Latte Macchiato được gói trong chiếc ly nhựa in hình cầu vồng và dòng chữ “Huiam”. Lúc anh ấy bấm chuông cửa, em thậm chí đã không buồn mở hẳn ra để xuống mở cửa cho anh ấy. Em lười Minh à. Em đã nghĩ là có lẽ những người thu tiền điện, nước đến nên nằm yên trong chăn nghe nhạc. Tầm vài phút sau thì tiếng chuông cửa ngừng vang lên, và chỉ vài giây sau đó, điện thoại em rung lên bần bật. Một dòng chữ hiện ra:

“Careless girl, I brought you a cup of Latte Macchiato. I put it in front of your door. When you come home, remember to take it.”

Là Edward. Lúc nhận được tin nhắn ấy, em đã hất văng cái chăn ra, sau đó chạy xuống nhà dưới mở cửa bằng tốc độ nhanh nhất có thể. Mở toang cánh cửa gỗ màu nâu sẫm ra, em có chút hụt hẫng. Edward không còn đứng đây nữa. Những gì còn lại chỉ là một làn khói mỏng manh bay lên từ chiếc hộp giấy màu kem, ly Latte đứng yên vị ở góc cửa, như trêu người em vậy Minh ạ. Em thực sự tức lắm. Và đây là lần đầu tiên kể từ lúc anh đi, em ghét Latte Macchiato đến thế.

Ngày thứ ba...

Ngày thứ tư...

Ngày thứ năm...

Và những ngày sau...

Em vẫn luôn kể cho anh nghe về Edward. Những kỉ niệm của anh và em lúc trước dường như đã bị em bỏ quên đâu đó trong mỗi câu chuyện em kể anh nghe hằng ngày mà thay vào đó là câu chuyện về em và anh ấy. Anh có buồn không Minh? Em xin lỗi, đầu óc em bao giờ cũng trở nên rối tuếch và trống rỗng một cách kì lạ mỗi khi em định hình lại mối quan hệ của em và Edward. Em đã thử mọi cách để kiềm chế lại cảm xúc của mình nhưng dường như

những cảm xúc của em giờ đây đã hoàn toàn bị lí trí chi phối. Em thật khó chịu, Minh ạ, em không biết làm thế nào cả. Anh có cách nào giúp em không Minh? Anh có nhớ câu chuyện “năm trăm năm” mà hôm trước em kể anh nghe không? Em cảm thấy nó thật buồn cười, em không thể tin nó có thật Minh ạ. Và dường như, có đôi lúc em cố gắng lãng tránh nó. Anh biết tại sao không? Vì nó có thể làm em quên lãng đi anh. Vĩ Minh, em không hề muốn như thế một chút nào.

À... Em biết rồi, có lẽ em nên tránh xa Edward ra thôi. Anh ấy là người xấu, vì đã làm cho em băng khuâng như thế này. Minh, em xin lỗi...

6. Edward Parker

Dương An, cô gái ấy xuất hiện trong tiềm thức tôi từ lúc nào không biết. Lần đầu tiên gặp em trên phố xa đông người, tôi đã để ý đến em. Một cô gái mang giày đỏ, tất trắng, trên cổ là một chiếc khăn nhỏ và mỏng manh màu hơi sương.

Em tết tóc lệch sang một bên, trên tay ôm một bó hoa hồng trắng, đôi mắt sâu thăm thăm nhìn về nơi nào tôi chẳng thể biết. Lúc đó, tôi chỉ biết đến em, và chợt giật mình khi thấy em sắp sang đường trong khi đèn giao thông chưa chuyển sang màu xanh. Tôi đã lao ra như điện, kéo em lại trước khi em và chiếc xe taxi đó giao nhau. Tôi mắng em là cô gái bất cẩn, và cho đến bây giờ, tôi vẫn gọi em như vậy.

Rồi tôi chào em, sau đó chạy nhanh đi. Vì tôi cảm thấy sợ khi nhìn vào đôi mắt của em. Nó vô hồn quá, và tôi không muốn nhìn thấy em như thế một chút nào. Tôi rất muốn gặp lại em, nhưng nhìn dòng người đông đúc trên phố, chẳng có một bóng hình quen thuộc nào mà tôi đang tìm kiếm xuất hiện cả. Sức nhớ ra còn phải làm bản kế hoạch cho công ty, tôi tấp vào một quán cà phê gần nhà thờ Le Soleil, gọi một li Mojito để uống. Khi trời dần ngả về chiều, tôi gọi Triết – một người bạn của tôi hiện làm phục vụ trong quán cà phê đó để tính tiền. Và tôi nhận được mẫu giấy mà em nhắn lại cho tôi, mẫu giấy đó cho đến bây giờ tôi vẫn còn giữ nó.

Tôi thoáng cảm thấy hụt hẫng khi có lúc em đã gần như ngay trước mắt mà tôi vẫn không thể nào tìm thấy được. Tôi cười, nhưng là một nụ cười rữ rượi, cơ hội vụt qua, và tôi không kịp nắm bắt lấy nó. Lúc đó, tôi nào có biết ông trời còn có mắt, cơ hội này kết thúc thì ông ta vẫn có thể mở ra một cơ hội khác cho tôi. Và tôi lại được gặp em trên chuyến xe bus số 02. Tôi đã cố gắng tỏ ra bình thường, nhưng em không biết là tôi khó chịu thế nào khi phải ngồi im mà không thể nói bất kì một câu nào với em đâu. Nhưng rồi mãi một lúc sau, tôi đã tìm được cách để chen chúc một chút vào thế giới của em, thế giới của riêng em. Và tôi đã thành công em ạ.

Em kể cho tôi nghe chuyện của em. Chuyện về chàng trai tên Vĩ Minh, em và anh ta đã yêu nhau hơn ba năm, nhưng không may Minh đột ngột qua đời vì

tai nạn. Tôi biết em đã khóc ở trên xe bus, tôi cảm thấy buồn và khó chịu. Tôi muốn em dựa vào vai tôi để khóc, nhưng thật bất lực, vì tôi chỉ biết lặng yên nhìn em đang nhỏ từng giọt lệ xuống đôi tay trắng ngần của mình. Tôi xin lỗi em, Dương An.

Kể từ ngày hôm đó, tôi và em có thể gọi là thân thiết với nhau hơn. Thi thoảng tôi hay sang nhà em, chở em đến mộ của Vĩ Minh rồi dắt em đi ăn chút gì đó cho ấm bụng. Có lần em bị ốm mà không thèm nói tôi biết, tôi đã tức giận đến thế nào. Sang hôm sau, tôi mang đến cho em một ly Latte nóng, nhưng bấm chuông cửa mãi mà em không thèm xuống. Tôi biết em mắc phải căn bệnh “lười biếng”, cho nên đặt ly Latte ở cạnh góc cửa, nhắn tin cho em xuống lấy và vờ như không biết em đang ở nhà. Lúc sau, thấy bộ dạng hốt hải của em mở cửa, tôi đã không thể nín cười. Tôi đã đứng nhìn em cho đến khi em gắt gỏng cầm ly Latte lên và đóng cửa trở vào nhà. Dương An, em thật ngốc.

Và cho đến lúc này, tôi tự hỏi lại bản thân, liệu tình cảm tôi đối với em thuộc loại tình cảm gì? Tôi lại nghĩ đến câu chuyện mà tôi kể em nghe lúc ở trên xe bus. Kiếp trước là em mắc nợ Minh, chắc chắn là em đã nợ Minh cho nên sang đến kiếp này, em phải trả cho hết. Nhưng còn tôi thì sao? Tôi cũng nghĩ là kiếp trước tôi đã mắc nợ em, nợ em nhiều lắm. Và cái món nợ mang tên “tình cảm” này, thật khó để mà trả cho hết. Trả cho Minh, trả cho em, và cả trả cho tôi nữa...

7. Vấn vương

Edward bước đi vội vã trên lề đường, gió lạnh thổi tới tấp vào khuôn mặt điển trai của anh. Ánh mắt anh ướm lên những dòng suy nghĩ phức tạp, chỉ thấy khoé mắt đôi lúc lại nhếch lên một chút. Dương An tránh mặt anh, nhất là sau lúc anh nói thích cô, cô lại càng tránh mặt anh hơn. Có lẽ phần nào anh hiểu được lí do tại sao cô làm vậy. Phải, vì cô còn yêu Minh. Phải, vì Minh chính là kiếp trước của cô. Phải, vì anh chỉ là một trong những người đã ngoái đầu lại nhìn cô nhiều lần ở kiếp trước, và số lần ngoái đầu đấy ít hơn Minh rất nhiều. Phải, vì anh hiểu là mình không thể nào thay thế được vị trí của Minh trong cô. Phải, phải rồi...

“Tại sao em thích mang giày đỏ? Hầu như những đôi giày của em đều là màu đỏ, kiểu của nó thì cứ na ná giống nhau?”

“Vì em thích mang giày đỏ.”

Dương An bật cười khi nhìn khuôn mặt của Edward dần ngớ ngẩn ra sau khi nghe câu trả lời của cô. Cô nói: “Không trêu anh nữa. Lí do em thích mang giày đỏ, là vì...”

“Nó có liên quan đến Minh không?” Anh ngắt lời cô thật đột ngột, Dương An cảm thấy chùng hững, cô nghiêng đầu về một bên, nói:

“Có.”

“Vậy thì tôi không muốn nghe.”

“Tại sao vậy? Chẳng phải từ trước đến giờ, anh luôn nghe em kể về Minh đó sao?”

“Nhưng giờ thì không, tôi xin lỗi.”

“Tại sao?”

“Vì bây giờ, tôi đã biết ghen là như thế nào.”

Ngập ngừng một lát, anh nói tiếp, từng con chữ nhả ra khỏi miệng anh, nhẹ nhàng và du dương tựa như tiếng đàn vậy: “Dương An, tôi thích em...”

Dương An thoáng bất động khi nghe thấy lời tỏ tình bất ngờ của Kevin. Cô sửng sốt, rồi như chợt nhận ra điều gì đó, cô nói: “Edward, em xin lỗi. Không ai... có thể thay thế được vị trí của Minh trong lòng em...”

Anh lắc đầu, cố xua đẩy đi những dòng suy nghĩ hỗn loạn đang chạy lung tung trong đầu mình. Gió mùa đông lạnh lẽo đã tràn về khắp con phố. Đâu đâu cũng thấy người ta đang chui rúc trong những bộ vest, manteau to và dày sụ. Còn anh thì vẫn cứ tiếp tục cô đơn trong những nỗi cô đơn dai dẳng của mình vậy mà thôi...

Dương An chọn một góc riêng trong quán “Huian” để thu mình lại. Cô đeo tai nghe, đội một chiếc mũ len màu trắng và đọc cuốn sách yêu thích của mình. Dòng người ngoài kia luôn vội vã như họ vẫn vậy, bầu trời u ám lạnh lạnh như nó vẫn vậy, và cô vẫn ngồi một mình ôm siết lấy nỗi cô đơn, như cô

vẫn luôn vậy.

Có một điều mà cô không hề dám thừa nhận, đó là cô cảm thấy rất nhớ Edward. Cô vừa thấy có lỗi với anh, lại vừa thấy có lỗi với Minh. Cô thực sự cảm thấy rất bối rối, không biết nên làm thế nào mới phải. Vậy là thay thế cho thói quen ngồi trước quán “Huiam”, cô đã chuyển vào bên trong, chọn một góc tối ít người để ý và ngồi ở đó nguyên một ngày. Cô có thể đọc sách, cô có thể nghe nhạc, cô cũng có thể ngâm nga bất kì khúc hát nào mà cô yêu thích nữa. Ở đây, cô có thể làm bất cứ điều gì mình muốn, thả dãi người trên chiếc ghế bông dãi một mét và rồi chìm vào thế giới riêng của mình. Chéo chỗ cô ngồi là tấm kính trong suốt nhìn ra ngoài đường, cô thích nhất là những ngày mưa ở đây. Nước mưa sẽ bắn lên tấm kính đó rồi lăn dãi, khiến cô sẽ cảm thấy thoải mái khi nhìn nó.

Một hôm, cô lại vẫn ngồi ở đây, gõ gõ vài dòng chữ vô nghĩa trên chiếc laptop rồi sau đó bật bài “Anyone of us” lên nghe. Cô cho phép bản thân được đắm chìm trong giai điệu của bài hát này. Đôi mắt cô khẽ khép lại, hàng mi cong cong mang những nỗi lưu luyến phút chốc được thư giãn, thả hết những nỗi niềm đó trôi theo cơn mưa to ngoài kia. Cả thành phố nhỏ trong phút chốc đã hoàn toàn bị bao bọc bởi cơn mưa ngoài kia. Những tiếng còi xe taxi đôi lúc lại vang lên, tiếng trẻ con mang những đôi ủng to bụi đang nhảy lên vũng nước mưa tạo tiếng ì oạp khiến bầu không gian ngoài tiếng mưa ra thì còn bị pha trộn bởi những thứ tạp âm khác nữa. Và rồi khi cô mở mắt ra, một chiếc xe bus dán số 02 chạy ngang qua trước tấm kính ngăn cách cô và màn mưa. Chiếc xe bus chạy một cách chậm rãi, đâm mình xuyên ngang qua cơn mưa đang vội vã kia, khiến cô cảm thấy nao nao lòng đến lạ...

Rồi cô lấy cây bút dạ màu xanh ngọc trong túi xách ra cầm trên tay, sau đó viết một dòng chữ rất nhỏ lên góc bàn phía bên trái. Dòng chữ ghi: “Edward Parker, should I...?”.

8. “You should be with me...”

Dương An bị mắc mưa nên bị cảm nặng. Mũi cô nghẹt cứng, mái tóc rối bù, trán nóng hổi còn toàn thân thì như rã rời. Suốt ngày cô đều nằm trên giường, ăn cháo xong thì uống thuốc, uống thuốc xong thì nằm ngủ, ngủ dậy lại ăn, ăn rồi lại uống, cứ như thế đã được hai ngày dài và đáng chán trôi qua...

Ngày thứ tư ở nhà, cô chợt để ý đến chiếc ly giấy mà cô đặt trên chiếc bàn trắng cạnh cửa sổ. Đôi mắt cô ban đầu còn chút mờ mờ, một lúc sau đã trở nên hoe đỏ. Cô cảm thấy thật cô đơn quá, và cô nhớ đến Edward, nhớ anh ấy đến vô cùng. Nước mắt cũng tự nhiên chảy ra. Cô bị sao thế này? Sao ngay lúc mệt mỏi nhất lại nhớ đến anh ấy? Chẳng phải người cô luôn yêu là Minh sao? Tại sao bây giờ lại cảm thấy cần Edward bên cạnh như thế này cô chứ?

Cô oà khóc to như một đứa trẻ, quấn chăn ngồi thu lu vào một góc, mặc sức khóc cho dù có khan cả cổ. Ngoài trời vẫn mưa, màu xám u tối khoả lấp căn phòng màu trắng của Dương An, khiến không gian vốn đã ảo não giờ lại thêm phần u sầu. Cô cứ khóc mãi như thế, cũng chẳng biết lí do tại sao mình lại khóc. Cũng chẳng thể nào hiểu được tại sao lúc này hình ảnh của Edward lại tràn ngập tâm trí của mình như thế.

Và rồi cô chợt nhận ra rằng, cô đang rất nhớ anh. Mà không, những ngày trôi qua cô đã luôn nhớ anh, chỉ là cô cố gắng ra vẻ là không sao, không bận tâm điều gì cả vậy thôi. Edward Parker, cái tên đó đi vào cuộc sống của cô dễ dàng từ lúc nào mà ngay cả chính cô cũng không hề hay biết. Cách anh quan tâm, lo lắng, ân cần chăm sóc cô, cách anh thủ thỉ cho cô nghe những câu chuyện hay ho trên thế giới này mà anh gom góp được, cách anh mắng cô là “careless girl” với một âm điệu triền miên, toàn bộ những cử chỉ hành động của anh đã in sâu vào tâm trí của cô tự thuở nào. Cô thấy nhớ anh, nhớ vô cùng. Đã rất lâu cô không gặp anh, chính xác hơn là tránh mặt. Cô sợ lúc gặp được anh rồi, trong một phút sơ sẩy mà không kiềm chế được, cô sẽ nhảy bổ vào lòng anh để rồi khóc thoả thuê trước ngực anh mất.

Cô chấp nhận sự thật. Sự thật rằng cô đã yêu anh, yêu từ lúc nào không biết. Nhưng còn Vĩ Minh, lúc anh ra đi, cô đã hứa sẽ không bao giờ trao trái tim cho bất kì một ai khác nữa. Vậy mà bây giờ cô bội lại lời hứa đó. Cô cảm thấy bế tắc, không biết phải làm thế nào, những dòng nước mắt mặn đắng lại tiếp tục chảy ra, chảy mãi không ngừng. Cô nấc lên những tiếng nghẹn ngào, cô phải làm thế nào đây thì mới được?

Có tiếng chuông vang lên, nhưng tiếng mưa to cùng tiếng khóc của cô đã phần nào át đi nó. Tiếng chuông cứ vang lên liên tục như thế khiến tâm trí cô như được thức tỉnh. Đáy mắt cô chợt sáng lên khi nghĩ rằng người đó đã đến. Cô bất chấp cái cơ thể đang rã rời ra từng mảnh, bất chấp cơn đau đầu cứ hành hạ, bất chấp cả thân thể dường như có thể ngã quỵ bất cứ lúc nào, cô hất

tung chiếc chăn rồi chạy thật nhanh xuống nhà dưới, đôi mắt ánh lên tia hy vọng ẩn trong khúc hát hoang mang.

Đến khi mở cửa ra, cô cảm thấy như nhịp tim mình bị hẫng đi một nhịp. Chẳng có ai ở đó cả, người cô mong đợi chẳng ở đó... Mọi thứ đang hiện diện bây giờ chỉ là một làn khói mỏng manh đang bốc lên mà thôi.

Cô cúi người xuống cầm ly Latte Macchiato lên theo linh tính, sau đó thì khụy chân hoàn toàn xuống đất. Và cô lại khóc nức lên. Sao anh chẳng chịu đợi cô? Chỉ là một chút thôi mà... Sao anh không chịu đợi cơ chứ?

Cô co ro người, áp ly Latte Macchiato vào lồng ngực mà khóc. Mưa nào nỡ, bầu trời u ám, khiến tiếng khóc của cô càng lúc càng trở nên thâm trầm hơn.

“Đồ ngốc, cho đến bao giờ em mới chịu thừa nhận là em cũng thích tôi chứ?”

Một giọng nói quen thuộc vang lên, khiến Dương An cảm ran rẩy. Cô ngước mắt lên nhìn người con trai đang đứng trước mặt mình. Cả người anh ướt sũng khiến chiếc áo sơ mi trắng cũng dính chặt vào cơ thể. Anh thở gấp, dù lạnh run nhưng ánh mắt vẫn sáng ngời, còn đôi môi thì vẽ lên một nụ cười ấm áp tuyệt đẹp. Dương An đứng bật dậy, sau đó lao đến ôm chầm lấy anh, nước mắt lại chảy ra. Edward cũng giang rộng tay ôm chặt lấy cô gái bé bỏng này trong vòng tay của mình, vẻ mặt rõ ràng rất hạnh phúc.

“Edward, em muốn nói...”

“Suýt. It’s no need to say anything. Dương An, you should be with me...”

Anh cắt ngang lời nói đang bỏ ngỏ của cô, sau đó khẽ thủ thủ vào tai cô rồi nhắc bổng cô lên xoay mấy vòng. Dương An cũng cảm thấy một cảm giác hạnh phúc và ấm áp mà đã từ rất lâu rồi cô không cảm nhận được khẽ khàng trào dâng, cuộn tròn ấm nóng trong lòng ngực của mình. Anh hôn lên những giọt nước mắt nóng hổi của cô, cứ cười mãi không thôi. Hai người họ, rõ ràng là đang cảm thấy hạnh phúc tột cùng...

Trời vẫn mưa rất to. Những đám mây vẫn rất xám. Gió vẫn rất mạnh. Cây lá vẫn ngả nghiêng. Nhưng trong không gian đang hoà lẫn đầy sự phức tạp, hỗn loạn đó, đã bắt đầu xuất hiện một tia nắng nhỏ xíu đã len lỏi được vào, và

chuân bị nầy nử...

End.